

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 14 december 2011 in zaak nr. 10/16241 in het geding tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 6 april 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 december 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. In de eerste grief klaagt de minister dat de rechtbank heeft miskend dat de uitkomst van het onderzoek door de Koninklijke Marechaussee (hierna: de KMar) van 20 november 2007 naar het door de vreemdeling overgelegde identiteitsbewijs militaire basis (hierna: het identiteitsbewijs), afbreuk doet aan de positieve overtuigingskracht van zijn asielrelaas. Hiertoe voert de minister aan, voor zover thans van belang, dat het identiteitsbewijs ziet op een essentieel onderdeel van het relaas van de vreemdeling en dat laatstgenoemde de uitkomst van het onderzoek door de KMar niet heeft weerlegd.
 - 2.1. De rechtbank heeft overwogen dat de minister artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen. Nu de vreemdeling geen hoger beroep heeft ingesteld, moet van de juistheid van die overweging worden uitgegaan.
 - 2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3; www.raadvanstate.nl), zal voor de minister, indien hij een vreemdeling één van de omstandigheden, bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, heeft tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans: C14/2.4) van de Vreemdelingen-circulaire 2000 van de verklaringen van die vreemdeling positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1; www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de

minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf voor die toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van dat relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in voornemen en besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van dat relaas heeft kunnen komen.

2.3. In het besluit van 6 april 2010, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen daartoe, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Hij heeft hieraan ten grondslag gelegd, voor zover thans van belang, dat blijkens het onderzoek van de KMar van 20 november 2007 het identiteitsbewijs, dat de vreemdeling ter staving van zijn militaire verleden heeft overgelegd, waarschijnlijk niet echt is. Nu niet aannemelijk is dat de vreemdeling de gestelde functie binnen het leger van Kirgizië heeft vervuld, zijn de daaruit voortvloeiende problemen reeds hierom niet aannemelijk, aldus de minister.

2.4. Gegeven voormeld toetsingskader en gezien de hiervoor onder 2.3 weergegeven motivering bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dan wel zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling de vereiste positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is. Hierbij is van belang dat het door de KMar waarschijnlijk niet echt bevonden identiteitsdocument, welk onderzoeksresultaat de vreemdeling niet heeft weerlegd, ziet op een essentieel onderdeel van het asielrelaas. De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen in de tweede grief is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 6 april 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

4. Het betoog van de vreemdeling dat de minister hem ten onrechte geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000 heeft verleend, gelet op de problemen die hij heeft ondervonden in zijn functie in het leger, faalt, omdat uit hetgeen is overwogen onder 2.4 volgt dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

5. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat hij, indien hij moet terugkeren naar Kirgizië, daar louter door zijn aanwezigheid risico loopt om slachtoffer te worden van het geweld dat daar heerst. Hiertoe voert hij aan dat ten tijde van de bestreden beschikking een golf van geweld is uitgebroken waarbij zeker zesenzeventig doden zijn gevallen en dat de oppositie de macht voorlopig heeft overgenomen.

5.1. De Afdeling begrijpt de klacht van de vreemdeling aldus, dat hij stelt dat in Kirgizië sprake is van een uitzonderlijke situatie, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000. Reeds nu de vreemdeling deze stelling niet met stukken heeft onderbouwd, faalt zijn klacht.

6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geding.

7. Het beroep van de vreemdeling is ongegrond.

8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 14 december 2011 in zaak nr. 10/16241;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

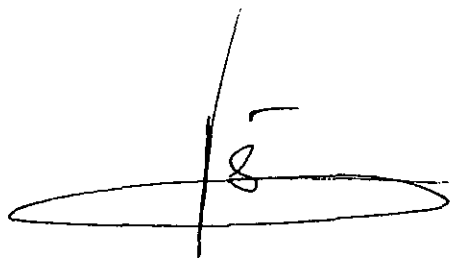
w.g. van de Kolk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 september 2012

549-654.

Verzonden: 26 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser